

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΝΕΟΦΥΤΟΥ
ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

Η ΑΡΧΑΙΑ ΜΟΝΗ
ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ

ΛΕΜΕΣΟΣ 2003

**ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**

ΣΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΟΥΛΛΑ

1.ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Πέρασαν πολλοί αιώνες από τότε πού λεηλατήθηκε και έρημώθηκε τό Μοναστήρι του Συμβούλου Χριστού, πού βρίσκεται μεταξύ του χωριού Σωτήρας Λεμεσού και των άγγλικών Βάσεων στό Σύμπουλα. Μέ τό πέραςμα του χρόνου ξεχάστηκε και άγνοήθηκε και έτσι λησμονημένο έμεινε μέχρι πού ή θεία Πρόνοια τό έφερε στην επιφάνεια όπως θά δοϋμε στις σελίδες του μικρού αυτού τεύχους.

Η Μονή του Συμβούλου Χριστού είναι κτισμένη στό μέσο μιᾶς όμορφης κοιλάδας, όπου οί Άγγλοι τής έδωσαν τό όνομα (Χάππυ βάλλευ) δηλαδή ευτυχισμένη κοιλάδα.

Τό όνομα τής Μονής οφείλεται στό χωριό του προφήτη (Ήσαΐα κεφ. 9.6)...« και τό όνομα αυτού κληθήσεται θαυμαστός, σύμβουλος, κλπ.» Υπάρχει και άλλη έκδοχή ότι στη Μονή αυτή έγινονταν τά συμβούλια των Έκκλησιών τής Κύπρου και ίσως από αυτό τό γεγονός πήρε τήν όνομασία. Όμως νομίζω ότι ή πρώτη έκδοχή είναι ή πιό σίγουρη, γιατί έχω υπόψη μου ότι υπάρχει και Μονή «του Σωτήρος Χριστού». Αυτές οί όνομασίες έχουν βάση τήν Άγία Γραφή.

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ

Έχουμε πληροφορηθεί ότι κάπου υπάρχουν πληροφορίες τις οποίες ζητήσαμε, αλλά δυστυχώς δέ μᾶς δόθηκαν και ἔτσι περιοριστήκαμε στις πληροφορίες πού βρήκαμε στή δική μας ἔρευνα.

α) Από μαρτυρίες πού ἔχουμε ἡ Μονή αὐτή ὑπῆρχε τό 625 μΧ., μέ Ἡγούμενο τό Θεόδωρο, ὁ ὁποῖος μετά φαίνεται νά εἶναι ἐπίσκοπος Πάφου. Αὐτός συνέγραψε καί τό βίο τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.

Ὁ καθηγητής Ἰωάννης Τσικνόπουλος, ἀναφερόμενος στόν ἐπίσκοπο Πάφου Θεόδωρο, γράφει: «Ὁ Πάφου Θεόδωρος ἔλαβε τήν Μοναχικήν κουράν εἰς τήν εὐαγῆ Μονήν τοῦ Συμβούλου (Χριστοῦ...) εἰς τήν ἰδίαν δέ Μονήν ἀπέθριξε, δηλ. ἔκλειρε Μοναχόν, τόν Ἰωάννην, τόν ἔπειτα «Ἐπίσκοπον Θεοδοσιάδος, ἦτοι Νέας πόλεως τῆς Κυπρίων ἐπαρχίας» (VAN 81. 3- 9).¹

¹ Ἰωάννου Τσικνοπούλλου, «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πάφου

β) Ὁ Ἰ. Χάκκετ, εἰς τό νά προσδιορίσει πού βρισκόταν ἡ πόλις Θεοδοσιανή, ἐπικαλεῖται τό Σπ. Παπαγεώργιο καί ἀναφέρει μεταξυ ἄλλων καί τά ἐξῆς: « *Μοναχός τις τῆς εὐαγοῦς Μονῆς τοῦ Συμβόλου, τῆς διακειμένης ὡς ἀπό εἴκοσι ὀκτώ σταδίων τῆς Κουριέων φιλοχρίστου πόλεως...*²

Αὐτά φαίνεται εἶχεν ὑπόψιν του καί ὁ Νέρχος Κληρίδης, ὅταν ἀναφέρεται στήν πόλη Ἑρύσθεια, γράφοντας: « Ἡ πολιτεία αὐτή ἦταν κτισμένη ἀκριβῶς στή θέση πού βρισκεται σήμερα ἕνα τσιφλίκι μέ τό ὄνομα Σύμπουλας- Σύμβουλας. Ἐδῶ στόν Σύμπουλα ὑπῆρχε Μοναστήρι στά βυζαντινά χρόνια κι ἔνας Ἡγούμενός του πού ὀνομαζόταν Θεόδωρος ἔγραψε καί τό βίο τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνα.»³ Ἐπίσης, ὁ βιογράφος τοῦ τοῦ πιο πάνω Ἡγουμένου, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἐπίσκοπος, ἀναφέρει, ὅτι σέ ὁμιλία του στίς 14/4/655, πού ἐκφωνήθηκε στό ναό τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος εἶπε: «ἡ Μονή τοῦ Συμβούλου βρίσκεται 6 Ρωμαϊκά μίλια δυτικά τοῦ Κουρίου.»

² Ἰωάν. Χάκκετ, «Ἱστορία τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Τόμ. Β΄ σελ.101.

³ Νεάρχου Κληρίδη, «Χωριά καί πολιτείες τῆς Κύπρου» Λευκωσία 1962, σελ.44.

γ) Καί Ὁ Ἀθανάσιος Παπαγεωργίου ἀναφέρει: «Τόν 7^{ον} αἰῶνα ἀναφέρεται ἐπίσης ρητῶς ἡ Μονή τοῦ Συμβούλου ὡς ἀπό πολλοῦ ὑφιστάμενη.»⁴

Οἱ λίγες αὐτές ἀναφορές ἐπιβεβαιώνουν πέραν πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ἡ «Μονή τοῦ Συμβούλου Χριστοῦ» ὑπῆρξε πρὶν ἀπό τόν 7ο αἰῶνα, ἄφησε τά σημάδια της μέσα στό χρόνο καί στήν ἱστορία, καί εἶναι λυπηρό πού δέν ἔχουμε λεπτομέρειες γιά τή ζωή της καί τούς οἰκοίτορες της Μοναχούς.

Ἰκόμα τήν ὑπαρξη τῆς μονῆς τοῦ Συμβούλου Χριστοῦ στήν τοποθεσία Χάππυ Βάλλεϋ βεβαιώνουν καί τά διάφορα εὐρήματα, ὅπως τά λείψανα πού βρέθηκα ἐκεῖ καί εὐωδιάζουν καθώς τά εἶδα καί τά ὀσφράνθηκα ὁ ἴδιος, ἀλλά καί τά ἐρείπια, τά μισογκρεμισμένα οἰκοδομήματα τῆς Μονῆς, μαρτυροῦν ὅτι σ' ἐκεῖνο τό χῶρο ὑπῆρχε ἡ Ἱερά Μονή τοῦ Συμβούλου Χριστοῦ, ἡ ὁποία μέ θαυματουργικό τρόπο ἦλθε στή ἐπιφάνεια ἀπό τήν πολύχρονη ἀφάνεια της.

⁴ Ἀθ. Παπαγεωργίου, «Σύντομος Ἱστορία τῆς Ἐκκλ. Τῆς Κύπρου» Λευκωσία 1962.σελ.31.

Μέ θαυματουργικό τρόπο ἀνακαλύφθηκε ἐπίσης, καί τό Ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Τό πῶς ἦλθαν τόσα πράγματα στήν ἐπιφάνεια, φαίνεται νά εἶναι ἔργον τῆς Θείας Πρόνοιας ὅπως θά δοῦμε πιό κάτω νά διηγοῦνται τά γεγονότα, τό ζεῦγος Λεωνίδας καί Ἑλένη Σκούρου ,κάτοικοι στήν ἐνορία ἁγίου Σπυριδῶνος στή Λεμεσό.

Στή συνέχεια θά δοῦμε πῶς αὐτά τά θαυμαστά πράγματα ἀποκαλύφθησαν καί τά γνωρίσαμε στίς μέρες μας.

Το παλαιό, ἀπό τό Ζεῦγος Λ. Σκούρου.

ΠΩΣ ΗΛΘΕ ΣΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Έτσι ξεκίνησαν τά γεγονότα, διηγείται ἡ κ. Ἐλένη Λεωνίδα Σκούρου 47 χρόνων. Εἶχα σοβαρό πρόβλημα στήν καρδιά μου πού μέ βασάνιζε γιά 5 ὀλόκληρα χρόνια. Συχνά ἐπισκεπτόμουν τό Νοσοκομεῖο στό τμήμα ἐντατικῆς θεραπείας γιά ἐξετάσεις, γιά νά γνωρίζουν οἱ γιατροί τήν κατάστασή μου. Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός χειροτέρευα. Οἱ τελευταῖες ἐξετάσεις ἔδειξαν ὅτι εἶχαν κλείσει σοβαρά οἱ ἀρτηρίες καί ἡ λειτουργία τῆς καρδιάς μου περιορίστηκε στό 15 τοῖς ἑκατόν καί ἔπρεπε νά ὑποστῶ ἔγχείριση ὅσο πιό σύντομα γινόταν. Ἐτσι, ἀφοῦ ἐτοιμάστηκα, ἔστειλα τά σχετικά χαρτιά μου στό Νοσοκομεῖο στή Λευκωσία γιά νά μοῦ ὀρίσουν ἡμέρα γιά τήν ἐπέμβαση. Ὁ θεράπων ἰατρός μου, ὁ κ. Τσαγγαρίδης, ἔγραψε στό φάκελο μου ὅτι εἶναι ἐπείγουσα περίπτωση.

Μέχρι πού νά μᾶς εἰδοποιήσουν ἀπό τό νοσοκομεῖο, ἐπισκεφθήκαμε καί ἰδιώτη γιαντρό, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ μέ ἐξέτασε μοῦ εἶπε ὅτι εἶναι θαῦμα πού ζῶ μέ τέτοια κατάσταση, καί ὅτι ἔπρεπε νά εἶχα χειρουργηθεῖ πρό πολλοῦ καιροῦ. « Κάνετε ὅτι μπορεῖτε», μᾶς εἶπε «νά χειρουργηθεῖτε τό συντομώτερο καί θέλω νά μάθω τά νέα σας». Ὁ Σύζυγός μου, ὁ Λεω-

νίδας, μόλις άκουσε τά λόγια αυτά από τό γι-
ατρό στενοχωρέθηκε πάρα πολύ και δέ μπο-
ροϋσε νά σταθεϊ στά πόδια του. Όταν γυρί-
σαμε στό σπίτι μας, μέ πολλήν ζέση ζητοϋσε
τή βοήθεια του Θεοϋ και σκεπτόταν τί νά κά-
νει για νά πουληθεϊ τό σπίτι μας σύντομα και
νά μεταβοϋμε στό έξωτερικό για τήν έγχειρη-
ση. Παράλληλα προσπαθοϋσε νά μοϋ δώσει
κουράγιο και έλπίδα. Άλλά κι έγώ για νά
τόν στηρίξω του έλεγα, μή φοβᾶσαι και αν
θέλει ο Θεός θά γίνω καλά και χωρίς έγχειρη-
ση ὅπως και έγινε· και θά τό μάθετε στή συ-
νέχεια.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΘΑΥΜΑ ΚΑΙ Η ΑΝΕΥΡΕΣΗ ΤΗΣ ΕΡΕΙΠΩΜΕΝΗΣ ΜΟΝΗΣ.

Ήταν τό 1991, ένα πρωϊνό του Ίουνί-
ου, ή ὥρα 5.30 περίπου και ο Λεωνίδας βρι-
σκόταν στό κρεβάτι του μισοκοιμημένος,
όταν άρχισε ένα ζωντανό ὄνειρο τό ὁποϊο έ-

πρόκειτο νά τοῦ χαρίσει τήν χαρά καί νά τοῦ δυναμώσει τήν πίστη. Ἐβλεπε ὅτι ὀδηγοῦσε τό αὐτοκίνητό του καί ξαφνικά βρέθηκαν δεξιά καί ἀριστερά του δύο ἄνδρες, Οἱ ὁποῖοι τοῦ εἶπαν ὅτι στά δεξιά του ἦταν ὁ Γεώργιος καί στά ἀριστερά του ὁ Ἄνδρέας. Καί καθῶς διηγεῖται ὁ ἴδιος ὁ κ. Λεωνίδα, μού εἶπαν νά ὀδηγήσω τό αὐτοκίνητο πρὸς τήν Πάφο. Ὁταν φθάσαμε στήν κοιλάδα τοῦ Σύμπουλα, στό Χάπυ Βάλλει, τό αὐτοκίνητο δέν προχωροῦσε καί τότε μού εἶπαν νά στρίψω δεξιά πού φαινόταν ἕνας λόφος. Τότε εἶπα πῶς θά ἀνεβῶ; Δέν ὀδηγῶ ἀεροπλάνο, ἀλλά αὐτοκίνητο. Ὁ Γεώργιος κούνησε τό χέρι του καί μού εἶπε· « κάνε μιά προσπάθεια » καί χωρίς νά τό καταλάβω βρέθηκα στήν κορυφή τοῦ λόφου. Ἀπό ἐκεῖ μού ἔδειξαν κάτω τήν πεδιάδα καί μέ ρώτησαν, τί βλέπω. Τούς εἶπα, βλέπω πολλά χαλάσματα καί μιά ἐκκλησία ἐπίσης χαλασμένη.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ρώτησε τό Λεωνίδα, « γυρεύεις καμιά ἐκκλησία; » Στή καταφατική ἀπάντηση τοῦ Λεωνίδα, ὁ Ἅγιος συνέχισε νά τοῦ λέει, εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, πού γυρεύεις καί νά πάεις νά τήν βρεῖς· ἐκεῖ κοντά πού μένεις ὑπάρχει ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καί νά πάεις καί ἐκεῖ, καί ἀπλώνοντας τό χέρι του, ὁ Ἅγιος, ἔδειξε

στόν Λεωνίδα τήν κατεύθυνση καί τοῦ εἶπε
ποῦ νά πάει νά ρωτήσῃ γιά νά τή βρεῖ.

Μετά ἀπό αὐτό ξύπνησε ὁ Λεωνίδας
καί πῆγε στό δωμάτιο τῆς γυναίκας του, ἀλ-
λά αὐτή εἶχε ξυπνήσει ἀπό πρῖν ὅπως αὐτή
διηγεῖται, “ συνήθιζα νά ξυπνῶ πολύ πρῶί καί
ἐκείνη τή μέρα προσευχόμενον στόν Κύριο
καί μετά τή δοξολογία Του μέ κάποιο παρά-
πονο ἔλεγα· Κύριε δέν ἔκαμες κάτι γιά μένα,
ἀλλά ἐγώ θά περσιμένω τή βοήθειά Σου· ξα-
φνικά ἄκουσα τόν ἄνδρα μου νά μοῦ λέει·
« πάλιν εἶσαι γονατιστή καί κλαῖς; Σήκω καί
ἀπό σήμερα δέν εἶσαι ἄρρωστη οὔτε ἐγγχείρι-
ση χρειάζεσαι, οὔτε φάρμακα θά πίνεις πλέ-
ον.»

Ἐγώ κατάλαβα ὅτι κάποια ἀπάντηση
μᾶς ἔδωσε ὁ Κύριος, ἄκουσε τίς προσευχές
μου καί θά γινόμενον καλά. Τόν ρώτησα τί
σημαίνουν αὐτά τά λόγια του, τί εἶδε, μοῦ δι-
ηγήθηκε τό ὄνειρό του. Ἀπό τήν πρώτη στι-
γμή πιστέψαμε ὅτι μᾶς ἐπισκέφθηκε ἡ Χάρις
τοῦ Κυρίου διά τῶν Ἁγίων Του καί θά θερα-
πευθῶ ἀπό τή ἀρρώστεια πού μέ βασάνιζε.
Ἀπό τήν ὥρα ἐκείνη ἐνοιωθα τελείως καλά,
εἶχα ἀπαλλαχθεῖ ἀπό τούς πόνους πού μέ βα-
σάνιζαν καί μιά γαλήνη καί ἡρεμία γέμισε ὅ-
λο τόν ἑαυτό μου.

Τό ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τοῦ φτωχοῦ

Ἀπό τήν ἴδια κιόλας μέρα ἀρχίσαμε νά ἀναζητοῦμε τήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου σύμφωνα μέ τίς ὑποδείξεις τοῦ Ἁγίου. Ρωτώντας φτάσαμε πίσω ἀπό τήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου κοντά στή τούρκικη συνοικία, κοντά στή παραλία, βρήκαμε ἕνα ξωκλήσι, πού στήν περιοχή ἦταν γνωστό μέ τό ὄνομα «Ἅγιος Γεώργιος τοῦ φτωχοῦ». Αὐτό ἔγινε στά μέσα τῆς ἐβδομάδας. Τήν ἐρχομένη Κυριακή θά πηγαίναμε νά βροῦμε τήν ἐκκλησία πού εἶχαν δεῖξει στόν Λεωνίδα, οἱ Ἅγιοι, στό ὄνειρο, καί πού κατάλαβε ὅτι αὐτή βρισκόταν στήν τοποθεσία «Χάππυ Βάλλεϋ» στήν περιοχή τοῦ Σύμπουλα. Εἶχαμε ρωτήσει ἀρκετά άτομα πρῖν, ἀλλά κανένας δέ γνώριζε ἄν ὑπῆρχε στή περιοχή ἐκείνη ἐκκλησία.

ΣΤΗΝ ἘΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ἈΠΟΣΤ. ἈΝΔΡΕΟΥ Μέσα Γειτονίας

Καί συνεχίζει νά διηγεῖται ἡ κ. Ἑλένη. Τό πρῶτό τῆς Κυριακῆς, εἶπαμε μέ τό σύζυγό μου νά πᾶμε νά ἐκκλησιαστοῦμε στήν ἐκκλησία τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα, στήν περιοχή Χαράκη ἐπειδή μαζί μέ τόν Ἅγιο Γεώργιο ἦταν καί ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας. Ξεκινήσαμε καί παρ' ὄλο πού ἡ περιοχή ἦταν καλά γνωστή

σ'εμᾶς δέ βρῖσκαμε τό δρόμο καί καταλήξαμε πῶς μακριά στή Μέσα Γειτονιά στόν ἐκεῖ ναό τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα. Σίγουρα αὐτό φανέρωνε ὅτι ἐκεῖ ἤθελε ὁ Ἅγιος νά πᾶμε.

Καθώς περνοῦσα μπροστά ἀπό τήν εἰκόνα τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα, πού ἦταν τοποθετημένη σέ στασίδι καί χωρίς νά προσέξω ποιᾶ εἰκόνα ἦταν, ἔνοιωσα ἕνα ἄγγιγμα στή μέση μου, χωρίς νά καταλάβω τί ἦταν. Ὅταν ὅμως πήρα λαμπάδα καί πλησίασα νά τήν ἀνάψω, πρόσεξα τήν εἰκόνα τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα καί τή στιγμή ἐκείνη σάν νά μέ κτυποῦσε ἠλεκτρικό ρεῦμα. Ἐνοιωσα ριγος σ' ὄλο μου τό σῶμα καί συγκίνηση.

ΣΤΟΝ ἍΓΙΟ ΓΕΩΡΓΙΟ ὙΨΩΝΑ

Τήν ἴδια μέρα εἶχαμε βάπτισμα στό ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στόν Ὑψωνα καί παρευρεθήκαμε ἐκεῖ. Ὅταν πλησίασα νά προσκυνήσω τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, μιᾶ κρίση ἄρχισε στήν καρδιά μου καί παρέλυσε τό σῶμα μου. Ἀρχισα τότε νά παρακαλῶ τόν Ἅγιο νά λυπηθεῖ τά παιδιά μου, τήν οἰκογένειά μου, κι ἄν αὐτό πού φανέρωσε στόν ἄνδρα μου, γιά θεραπεία μου, δέν τό ἀξιῶ, νά μήν πεθάνω μέσα στό Ναό του. Δέν πέρασε πολλή ὥρα καί βρῆκα τίς αἰσθήσεις μου καί ἠρέμησα.

**ΣΤΟ ΣΥΜΠΟΥΛΑ ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΚΙ
ΤΟΥ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

Όταν φτάσαμε στό σπίτι μας μέ τόν άνδρα μου, πήραμε λάδι και κερι και ξεκινήσαμε πρὸς τό Σύμπουλα γιά ἀναζήτηση τῆς Ἐκκλησίας πού ἔδειξαν, ὁ Ἀνδρέας και ὁ Γεώργιος, (οἱ Ἅγιοι) στόν άνδρα μου, κατά τῆ διάρκεια τοῦ ὄνειρου πού ἔχουμε ἀναφέρει πρῖν. Ὁ άνδρας μου ἀκολουθοῦσε τὴν πορεία πού τό ὁδήγησαν στό ὄνειρό του και φτάσαμε στήν κοιλάδα τοῦ Σύμπουλα Χάππυ Βάλλεϋ. Γιά μᾶς ἦταν τελείως ἄγνωστο τό μέρος. Σέ κάποια στιγμή εἶδαμε ἓνα ἀγροτικό δρόμο στά δεξιά μας και τόν ἀκολουθήσαμε μέχρι πού ἀντικρύσαμε πολύ παλιά ἐρίπεια σάν νά ἦταν κάποιος συνοικισμός και στά δεξιά μας ἓμα μισοχαλασμένο ἐκκλησάκι σχεδόν κρυμένο μέσα στοῦς θάμνους.

Ἡ συγκίνησή μας δέν περιγράφεται. Παραμερίσαμε τοῦς θάμνους και σέ μιά γωνιά εἶδαμε μιά μεγάλη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, τοποθετημένη στό πάτωμα και ἀκουμποῦσε στό μισοχαλασμένο τοῖχο. Δάκρυα χαρᾶς και εὐγνωμοσύνης ἔτρεχαν ἀπό τά μάτια μας, ὅταν ἀντικρύσαμε τῆ μορφή τοῦ μεσίτη Ἁγίου μας και δοξάσαμε ἐκ βάθους καρδίας τόν Τριαδικό Θεό πού χαριτώνει και θαναμαστοποιεῖ τοῦς Ἅγιους Του.

Μείναμε στό χῶρο γιά λίγη ὥρα καί ἐπιστρέψαμε στό σπίτι μας στή Λεμεσό, ὅμως μέ τόν πόθο νά κάνω κάτι γιά τό ἐκκλησάκι ἐκεῖνο. Τήν ἐπομένη μέρα, κατά τό μεσημέρι ξάπλωσα γιά λίγο νά ξεκουραστώ, (διηγείται ἡ κυρία Ἑλένη) καί ἐκεῖ πού σκεφτόμουν τό ἐριπωμένο ἐκκλησάκι, τά χαλασμένα δωμάτια τῆς ἀρχαίας ἐκείνης Μονῆς, φαίνεται νά μέ πῆρε ὁ ὕπνος. Ἐβλεπα ὅτι βρισκόμουν στό ἀπέναντι βουνό, σ' ἐκεῖνο πού οἱ Ἅγιοι πῆραν προηγούμενα τό σύζυγό μου, καί ὅτι ἔπρεπε νά κατεβῶ κάτω στά ἐρίπεια τῆς Μονῆς καί μονολογοῦσα ἐγώ εἶμαι ἄρρωστη καί τή σκάλα τοῦ σπιτιοῦ μου δέ μπορῶ νά ἀνεβῶ, πῶς θά μπορέσω νά κατεβῶ κάτω στήν κοιλάδα καί νά ἀνεβῶ πάλιν ἐδῶ; Ἐλεγα, σίγουρα δέ θά τά καταφέρω καί θά πεθάνω] ὅμως πρέπει νά κατεβῶ καί ὅτι θέλει ὁ Θεός ἄς γίνει. Μοῦ φαινόταν ὅτι ἦταν νύχτα καί κατέβηκα. Στεκόμουν ἀπέναντι ἀπό τά χαλασμένα σπίτια, σ' ἓνα χωματένιο δρόμο, μπροστά ἀπό μιᾶ δεξαμενή καί δίπλα ἓνα καταπράσινο ἀμπέλι, καί ἀναρωτιόμουν] ποιοῦ χωριοῦ εἶναι ἐρηπωμένο ἐδῶ;

Ξαφνικά, μέσα ἀπό τά χαλάσματα ξεπρόβαλε ἓνας νέος ψηλός μέ σγουρά μαλιά ντυμένος στολήν ἀξιωματικοῦ καί στούς ὤμους του εἶχε κλώσια. Κρατοῦσε καί μεγάλο σπαθί πού ἀκουμποῦσε στό ἔδαφος. Ἐνα δυ-

νατό φῶς πρόβαλε καί τό σπαθί τυ ἔγινε περισσότερο ἀστραφτερό. Στεκόταν σέ κάποια μικρή ἀπόσταση ἀπό μένα σιωπηλός. Καί ἐγώ σκεφτόμουν ὅτι θά πει ὁ νέος αὐτός, «τί γυρεύει αὐτή ἢ γυναῖκα ἐδῶ μόνη μέσα στή νύχτα;» Τότε τοῦ ἔδειξα τό ἀμπέλι καί τοῦ εἶπα ὅτι ἦλθα νά κόψω λίγα ἀμπελόφυλλα. Καί αὐτός μοῦ λέγει: «δέ γίνεται ὅποιος καί νάναι νά κόβει φύλλα καί νά φεύγει». Ἐγώ ὑποκλίθηκα καί εἶπα ἐντάξει καί ἀμέσως ξύπνησα.

Μετά ἀπό τό γεγονός αὐτό μέ κυρίευσε ἕνας πόθος γιά ἀναστήλωση τοῦ ἐρηπωμένου ἐκείνου ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἀρχισα ἀπό ἐκείνη τήν ὥρα νά παρακαλῶ τόν Ἅγιο νά μέ φωτίσει καί νά μέ συνδράμει στό ἔργο μου.

Καί πάλιν ὁ Ἅγιος ἐπισκέφεται τόν Λεωνίδα

Ἀιγιεῖται ἡ κυρία Ἑλένη: Ὁ ἄνδρας μου ἐργαζόταν σάν ἀποθηκάριος καί μιά μέρα, πρὶν τό μεσημέρι, ἐνῶ δέν ὑπῆρχε κανένας στήν ἀποθήκη ἄκουσε μιά ἀπερίγραπτη γλυκειά φωνή πού τοῦ ἔλεγε: «Ἡ Ἐκκλησία μου εἶναι παλιά, ἡ Ἐκκλησία μου θέλει κτίσμα». Αὐτό τό μήνυμα πῆρε ὁ Λεωνίδας καί τόν ἀπασχόλησε πολύ σοβαρά καί ἔδωκε ὑποσχέ-

σεις. Όταν γύρισε στό σπίτι ἦταν συγκλονισμένος καί ἔκλαιγε. Μέ πολλή δυσκολία κατόρθωσε νά μοῦ ἐξηγήσει τί συνέβηκε καί ὅτι ἔδωσε ὑπόσχεση νά δώσει ὅλες τίς οικονομίες του, ἀλλά καί νά ζητιανεύσει ἀκόμα γιά νά ὀλοκληρώσει τό ἔργο, τό κτίσιμο τῆς Ἐκκλησίας καί ὅ,τι ἄλλο χρειαζόταν γιά νά λειτουργήσει.

Μετά ἀπό λίγες μέρες συναντήσαμε τό Μητροπολίτη Λεμεσοῦ, κ. Χρῦσανθο καί τοῦ ἀναφέραμε τά γεγονότα, ἀλλά φαίνεται ὅτι δέ γνώριζε τήν ὑπαρξη τῆς Μονῆς ἐκεῖ στό Σύμπουλα. Πήραμε χωρομετρικό ἀπό τό κτηματολόγιο καί φαινόταν ἡ Ἐκκλησία, μέ τήν ὀνομασία « Ἅγιος Γεώργιος τσιφλίκι τοῦ Σύνμπουλα.»

Ὁ Μητροπολίτης ἔδειξε ἐνδιαφέρον καί εὐχαριστήθηκε πού ἦλθε στήν ἐπιφάνεια τό ἀρχαῖο αὐτό Μοναστήρι. Ἐμεῖς τοῦ ζητήσαμε ἱερέα γιά νά κάνουμε δοξολογία ἐκεῖ στά ἐρείπια καί μᾶς ὑπέδειξε ἱερέα πού θά μᾶς ἐξυπηρετοῦσε ὅταν τόν χρειαζόμαστε.

Στή συνέχεια ἀπεφασίσαμε νά ἀρχίσουμε τήν προσπάθεια τῆς ἀνέγερσης τῆς Ἐκκλησίας καί σίγουρα θά ζητούσαμε καί τή βοήθεια τοῦ κόσμου. Σίγουρα θά μᾶς ρωτούσαν καί θάθελαν νά μάθουν τά γεγονότα πού

συνέβησαν. Ἐπρεπε νά ἔχω σίγουρες ἀποδείξεις καί νά γνωρίζω τί νά λέγω στόν κόσμο πού θά με ρωτοῦσε.

Πρῶτα ἔπρεπε νά βεβαιωθῶ ἀπό τούς γιατρούς μου γιά τήν πορεία τῆς ὑγείας μου. Ἐπειδή εἶμουν στόν κατάλογο γιά ἐγγείριση, ἤθελα νά προλάβω πρὶν μέ εἰδοποιήσουν. Ἐτσι, ἐπισκέφθηκα τό Νοσοκομεῖο Λεμεσοῦ, χωρίς νά ἀναφέρω τίποτα γι' αὐτά πού συνέβησαν, καί ζήτησα νά μοῦ κάνουν ὅλες τίς ἀναλύσεις γιά νά δῶ πῶς εἶναι ἡ ὑγεία μου πρὶν χειρουργηθῶ.

Ὁ γιατρός, ὁ κ. Νίκος Τσαγγαρίδης, δέ μοῦ ἀρνήθηκε. Μέ πέρασε ἀπό διάφορα μηχανήματα καί μοῦ ἔδωσαν τά σχετικά νά τά πάρω στό γιατρό πού μέ παρακολουθοῦσε. Ὅμως ὁ κ. Τσαγγαρίδης ἔβλεπε τά ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων καί τά ξανάβλεπε καί σάν νά δυσκολευόταν νά μοῦ πεῖ τά εὐρήματά του. Σέ κάποια στιγμή μοῦ λέει, « ἔλα δώσετα καί σ' ἄλλους γιατρούς νά σοῦ ποῦν ἄν ἔχεις κάτι. Ἐγώ εἶμουν ἔτοιμη νά ἀκούσω καί τά χειρότερα, ἀλλά πάλιν μοῦ λέει: « τί να σοῦ πῶ, δέν ὑπάρχει κανένα πρόβλημα». Καί τόν ρωτῶ, τί ἔγινε τό πρόβλημά μου πού ἤθελε ἐγγείριση; Αὐτός ἐπέμενε ὅτι ὅλα φαίνονται καθαρά. Ἐγώ τότε ξέσπασα σέ δάκρυα, δάκρυα χαρᾶς αὐτή τή φορά καί τοῦ λέγω ὅτι ἔγινε θαῦμα καί τό ἐπιβεβαιώνει τώρα καί ἡ ἐπιστήμη. Σάν ἄκουσε τή λέξη «Θαῦμα»,

σηκώθηκε από την καρέκλα του και μονολογοῦσε, «Μεγάλη ἡ Χάρις τῶν Ἁγίων» καί μοῦ λέει « τό εἶδα καί τό πίστεψα ἀπό τήν πρώτη στιγμή». Μοῦ ζήτησε στή συνέχεια, νά τοῦ ἐξηγήσω πῶς ἔγινε αὐτό τό μεγάλο θαῦμα. Τοῦ ἐξήγησα τά γεγονότα καί σάν πρῶτος μάρτυρας καί πιστός ἄνθρωπος στό Χριστό καί στούς Ἁγίους Του, πολλές φορές ἔρχεται ἐκεῖ στό Ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στό Σύμπουλα, καί τό μαρτυρεῖ στόν κόσμο πού μέ πολλή προθυμίαν ἔρχεται ἐκεῖ, γιά νά τιμήσει τόν Ἅγιο καί νά δοξάσει τό Θεό.

Ἐπαιρνα 13 χάπια τήν ἡμέρα γιά πέντε χρόνια τώρα καί ὁ κ. Τσαγγαρίδης μοῦ εἶπε νά μήν τά παίρνω ἀπ' δῶ καί μπρός, δέν χρειάζονται. Στό μεταξύ, ἐγώ παρακαλοῦσα τό Θεό καί τόν Ἅγιο Γεώργιο νά μήν ξαναενοχληθῶ ἀπό τήν ἀρρώστεια μου καί νά καυχῶνται οἱ ἀσεβεῖς, πού ἀφορμή ζητοῦν νά κατηγορήσουν τό Θεό καί τούς Ἁγίους Του, καί παρακαλοῦσα νά μοῦ στείλει ὅπως θέλει τή ἐπιβεβαίωση αὐτή. Καί πραγματικά ὁ Κύριος μοῦ τήν ἔστειλε 8 ἡμέρες μετά τό Θαῦμα.

Μιά νύχτα ἐνῶ κοιμόμουνα ἤλθε στόν ὕπνο μου ἡ Ἁγία Φωτεινή (Φωτοῦ), ἡ Κυπρία, πού ἀγίασε στό Καρπάσι. Τήν εἶδα νά στέκει μέσα σ' ἓνα φωτεινό κύκλο, ντυμένη μέ φόρεμα μέχρι τά πόδια καί στήν κεφαλή της φοροῦσε μεγάλο μαντήλι, κι ἐγώ περνοῦσα δίπλα ἀπό τό δρόμο. Ἐγώ σκεφτόμουν, πότε

ἔγινε τόσο ὁμορφη ἢ μελαχροινή φωτεινή; Ἐκείνη ἀπευθυνόμενη σ' μένα μουῦ λέει: « Ἐμαθα πῶς ἔγινες καλά» Ναί τῆς εἶπα, δόξα τῷ Θεῷ] πῆγα νά τῆς πῶ ὅτι ἔχω λίγη στενοχώρια, ἀλλά μέ πρόλαβε καί μουῦ εἶπε τρεῖς φορές« ἔγώ νά δεῖς», καί κάθε φορά κτυποῦσε τό στήθος της μέ τό χέρι της φεύγοντας πρός τά βόρεια.

Ἐμαθα ὅτι στό Ναό, στό Συνικισμό τοῦ Κολοσσίου βρίσκεται ἡ εἰκόνα της καί μέρος τῶν λειψάνων της καί πῆγα νά τά προσκυνήσω. Εἶπα τό γεγονός στόν Ἱερέα καί μουῦ εἶπε:«Θλίβεται ἡ ἀγία γιά τή βεβήλωση πού κάνουν οἱ Τοῦρκοι στό Ναό καί στό σπήλαιό της καί σ' ὅλη τήν ἐπαρχία.» Προσκύνησα τήν εἰκόνα καί τά λείψανα τῆς ἀγίας καί ἔφυγα.

Τό ἴδιο βράδυ ἐνῶ κοιμόμουνα εἶδα ἕνα ὄνειρο πού ἦταν καταλυτικό τῆς στενοχώριας πού εἶχα. Εἶδα Ὅτι πῆγαινα μέ τό αὐτοκίνητο τοῦ συζύγου μου πρός τό χαλασμένο Ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, στό Σύμπουλα. Λίγο πρίν φθάσουμε στόν προορισμό μας ἤθελα νά κάνω ἐμετό καί εἶπα στό σύζυγό μου καί σταμάτησε, κατέβηκα ἀπο τό αὐτοκίνητο καί πραγματικά ἔκανα ἐμετό. Ἐπρόσεξα ὅτι ἀπο τό στόμα μου βγήκε κάτι στρογγυλό σάν χαλίκι, μαῦρο μέ κίτρινα στί-

γματα. Όταν τό ἄγγιξα διαπίστωσα ὅτι ἦταν τριχωτό καί φώναξα τρεῖς φορές, Παναγία μου. Μετά πού ξύπνησα εἶμουν τελείως ἡρεμη καί ἀπό τότε δέν ἔχω τίποτα.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

Ενα χρόνο μετά τά γεγονότα πού ἀναφέραμε, καθώς διηγεῖται ἡ κ. Ἐλένη, ἐτοίμαστήκαμε νά ἀρχίσουμε τήν ἀνοικοδόμησι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Τό τρακτέρ πού ἔσκαβε γιά νά ἐξομαλύνει τό μέρος, σέ κάποια στιγμή ἀνέσυρε κάποια ὄστᾶ, τά ὁποῖα μαζέψαμε μέ προσοχή, ἀφοῦ εἶμαστε βέβαιοι ὅτι πρόκειται περί τῶν λειψάνων τῶν σφαγιασθέντων Μοναχῶν. Τό γεγονός ὅτι ἦταν τόσο ρηγά θαμένα μαρτυρεῖ ὅτι θαφτήκανε πρόχειρα καί βιαστικά, πράγμα πού ἐπιβεβαιώνει τήν σφαγή τους καί τή καταστροφή πού βρῆκε τή Μονή.

Μερικά ἀπό τά ὄστᾶ μεταφέραμε στή Μητρόπολη Λεμεσοῦ.

Τήν ἐπομένην πήραμε κάποιο οἰκοδόμο γιά νά δουλέψει μέσα στό χῶρο τοῦ χαλασμένου Ναοῦ. Ἐγώ καί ὁ σύζυγός μου Λεωνίδας μείναμε ἐκτός τοῦ χώρου τοῦ ναοῦ καί παρακολουθοῦσαμε. Ἐχώ σέ μιά στιγμή μου ἦλθε μιά παρόρμησι νά σκάψω σ' ἓνα μέρος. Πῆρα ἓνα μικρό τσαππί καί ἄρχισα νά σκά-

βω. Από τά πρώτα σκαψίματα βρήκα ένα κρανίο και στή συνέχεια όλόκληρο σκελετό. Φώναξα τόν άνδρα μου και μόλις άντίκρουσε τό λείψανο από τή συγκίνηση του ξέσπασε σέ λυγμούς. Έπειδή δέν είχαμε άλλο μέρος νά βάλομε τά όστά, τά μαζέψαμε μέσα στην ποδιά μου και τά μεταφέραμε στό σπίτι μας. Τά όστά σκορπούσαν ένα θαυμάσιο άρωμα σ' όλο τό χώρο πού τά τοποθετήσαμε.⁴

Άμέσως ένημερώσαμε τόν Μητροπολίτη. Καλέσαμε ιερέα και έκαμε δέηση και μετά μεταφέραμε τά όστά στην Μητρόπολη, αλλά ό Μητροπολίτης μās προέτρεψε νά τά μεταφέρουμε στό σπίτι μας μέχρι νά αποπερατωθει ή Έκκλησία και τότε νά τά μεταφέρουμε εκεί».

Συνεχιζόταν ή προσπάθεια, από τό ζευγος Λεωνίδα σκούρου, για τήν άνέγερση τής μικρης Έκκλησίας του Άγίου Γεωργίου με δι-

⁴ Έδω θα πρέπει νά δώσω και τή δική μου μαρτυρία. Κάποιο βράδυ ή κ. Έλένη κάλεσε τόν γράφοντα, νά πάω σπίτι της για νά δω τά όστά πού είχαν βρει εκεί στό χαλασμένο Έκκλησάκι. Πράγματι πήγα με τήν Πρεσβυτέρα μου και είδαμε τά λείψανα. Βέβαια και τά πήρα και στό χέρια μου. Έκει δέ μου έκαναν και ιδιαίτερη άντύπωση πέραν από του ό τι πιστευα ότι είναι λείψανα σφαιγιασθέντων Μοναχών, αφού ύπήρχε και κάποια παράδοση για καταστροφή τής Μονής. Γυρίσαμε σπίτι και σέ κάποια στιγμή έφερα τό χέρι μου στην μύτη μου και μύριζαν τά δάχτυλά μου. Μου έκαμε έντύπωση αυτό και σκεφτόμουν πού βρήκα αυτή τήν όμορφη μυρωδιά. Μετά από λίγο συλλογισμό κατέληξα ό τι ή μυρωδιά προερχόταν από τά λείψανα πού άγγιξα, γιατί μόνο τά δάχτυλά μου μύριζαν. Τήν άλλη μέρα επισκέφθηκα πάλιν τό σπίτι τής κ. έλένης και διαπίστωσα ό τι στα λείψανα και στό χώρο ύπήρχε τό ίδιο άρωμα.

άφορους ἐράνους καί πολλούς κόπους καί μόχθους.

Η ΛΗΕΥΡΕΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Οἱ προσπάθειες ἔφεραν ἀποτέλεσμα καί στή θέση τοῦ ἐρηπωμένου Ναοῦ, τώρα ὀρθώνεται ἕνα ὁμορφο Ἐκκλησιάκι μέ τίς εἰκόνες του καί ὅλα τά χρειώδη ἔτοιμο γιά νά τελοῦνται σ' αὐτό Ἀκολουθίες καί Λειτουργίες.

Ἔγιναν οἱ πρῶτες Θ. Λειτουργίες καί στό τέλος ἡ κυρία Ἑλένη κερνοῦσε καί κάτι στούς προσκυνητές, κάτι πού ἡ ἴδια ἐτοίμαζε ἀπό τό Σάββατο.

Ἔτσι ἕνα Σάββατο ἐνῶ καταγινόταν στό σπίτι της μέ τήν ἐτοιμασία τῶν κερασμάτων, εἶδε νά περνᾷ ἀπό μπροστά της ἡ μορφή τῆς παλαιάς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ Ἅγιος φαινόταν καβαλλάρης στό ἄλογο, ἀλλά ἔβλεπε ἀριστερά ἀντί δεξιά πού συνήθως ζωγραφίζεται.

Τήν Κυριακή μετά τή θεία Λειτουργία, ἀνάφερε τό γεγονός στό ἱερέα πού λειτούργησε ἐκεῖ καί τῆς εἶπε: « Τέτοια εἰκόνα εἶδε

στό ναό τοῦ χωριοῦ Σωτήρα καί νά πᾶνε ἐκεῖ νά τή δοῦν».

Διηγεῖται ἡ κ. Ἐλένη: «Φθάσαμε στό χωριό καί ζητήσαμε τό κλειδί τῆς Ἐκκλησίας νά προσκυνήσουμε τόν Ἅγιο Γεώργιο. Τό κελδί τόχε ὁ γέρο Μιχάλης, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπε] ἡ εἰκόνα πού θέλετε νά προσκυνήσετε δέν εἶναι δική μας, ἀνήκει στή Μονή τοῦ Σύμπουλα] ἐμεῖς ἀπλά τή φυλάγουμε. Συνεχίζοντας ὁ γέρο Μιχάλης ἔλεγε: « Κάποτε τό Μοναστήρι λεηλατήθηκε ἀπό ἐπιδρομεῖς καί σφαγιάστηκαν οἱ Μοναχοί καί τά ὑπάρχοντά τους λεηλατήθηκαν, φορτώθηκαν σέ πλοῖο ἀπό τούς πειρατές ἐκείνους, γιά νά τά μεταφέρουν στό τόπο τους. Μεταξύ τῶν ἄλλων ἦταν καί ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Ὅμως ἡ θεία δίκη ἦλθε τιμωρός, τό πλοῖο βυθίστηκε καί τό φορτίο σκορπίστηκε στή θάλασσα. Ἡ εἰκόνα αὐτή κατέληξε στήν ἀκρογιαλιά στό κούφωμα ἐνός μεγάλου βράχου, καί φυλαγόταν ἐκεῖ γιά πολύ καιρό. Δέν γνωρίζουμε πόσος χρόνος πέρασε ὅταν ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἐφανερώσε σέ κάποιο χριστιανό τήν ὑπαρξη τῆς εἰκόνας τήν ὁποία πήραμε καί τή φυλάγομε μέχρι σήμερα».

Αὐτή ἡ εἰκόνα εἶναι ἡ ἴδια πού εἶδε, ἡ κ. Ἐλένη, νά περνᾷ ἀπό μπροστά της μέσα στό σπίτι της, καί τήν ὁποία μεταφέρουν στό

νεόκτιστο ἐκκλησάκι ὅταν γίνονται λειτανεῖ-
ες ἢ ἀγρουπνίες ἐκεῖ.

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΘΑΥΜΑ

Ὁ ἠλικωμένος Στέλιος Μιχαήλ ἀπό τή Σω-
τήρα Λεμεσοῦ, ἀφηγεῖται: « Ὅταν εἵμιουν πε-
ρίπου εἴκοσι χρόνων, εἶχα φρικτό πόνο στό
πλευρό. Ἐνα βράδυ με πῆρε ἡ δέ μέ πῆρε ὁ ὕ-
πνος, εἶδα ἕνα καβαλλάρη δίπλα μου ὁ ὁποῖ-
ος μοῦ εἶπε: " κάνε τά ροῦχα σου πάνω καί
πές μου ποῦ πονᾷς] ἔμαθα ὅτι εἶσαι ἄρρω-
στος καί ἦλθα ἀπό τό Σύμβουλα νά σέ κάνω
καλά". Ἐκανα ὅπως μοῦ εἶπε καί ἔβγαλε ἀπό
τό σῶμα μου ἕνα κουβάρι σάν ζυμάρι καί
μοῦ λέει: "ντύσου εἶσαι καλά". Ἀπό τήν ἡμέρα
ἐκείνη μέχρι σήμερα δέν ἔχω οὔτε κουβάρι
οὔτε πόνο.

Πρίν λίγο καιρό εἶχα ἄρρωστήσει λό-
γω γήρατος καί πῆγα στό γιατρό καί σάν μέ
ἐξέταξε μοῦ λέει: « πού ὀφειλόταν ἡ μεγάλη
ἐγχείριση πού ἔχεις κάνει παλιά; ἐσωτερικά
φαίνεται μεγάλη τομή». Τότε κατάλαβα ὅτι
ἐκεῖνος ὁ καβαλλάρης πού μοῦ ἔβγαλε τό
κουβάρι ἦταν ὁ Ἅγιος Γεώργιος.»

Σήμερα δέ ζεῖ ὁ γέροντας αὐτός καί
εὐτυχῶς πού διηγήθηκε αὐτό τό θαῦμα τοῦ
Ἁγίου.

Κι ἄλλα νέα θαύματα ἔγιναν ἀπό τόν Ἅγιο Γεώργιο, καθώς πληροφοροῦμαι καί θά τά καταγράψουμε καί αὐτά.